

ไผ่ 1 ต้น

มีส่วนประกอบอะไรบ้าง ?

ใบ (Leaf)

มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากพืชอื่นคือ “ไผ่ไม่มีรูปร่างได้หลายแบบ” ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่เกิด

ใบหุ้มตาหรือโพรฟีลล์ (Prophyll)
เปรียบเสมือนใบแรกของการแตกกิ่งหรือแตกแขนงแต่ละครั้ง

ใบที่หุ้มของเหง้า เรียกว่า “กาบหุ้มเหง้า (Rhizome sheath)”

ใบที่หุ้มของลำ เรียกว่า “กาบหุ้มลำ (Culm sheath)”

ใบที่ตามข้อกิ่ง เรียกว่า “ใบแท้ (Foliage leaf)”

ผล (Fruit)

ข้อดอกของไผ่ที่มีหลายดอกมักมีเพียงดอกเดียวที่ติดผล แต่ละผลจะมี 1 เมล็ด ผลของไผ่มีขนาดเล็ก เป็นผลแห้งเมล็ดติด (Caryopsis) ผนังผลจะเชื่อมติดกับเปลือกเมล็ดจนเป็นเนื้อเดียวกัน ด้วยลักษณะเหล่านี้จึงทำให้มักเข้าใจผิดกันว่าผลของไผ่คือเมล็ด แต่ไผ่บางสกุลก็อาจมีผลมีเนื้อขนาดใหญ่ เช่น สกุลไผ่ชยาวาล (*Melocalamus*)

กิ่ง (Branch)

เกิดบริเวณตาข้างที่อยู่ตรงข้อของลำไผ่ โดยมีรูปแบบการเกิดกิ่งแตกต่างกันไป เช่น

“มีตาข้างเพียงกิ่งเดียว” พัฒนาไปเป็นกิ่งหลักกิ่งเดียว (Dominant primary branch) หรือพัฒนาแตกแขนงบริเวณโคนกิ่งเกิดเป็นกิ่งจำนวนมาก

“มีตาข้างประกอบไปด้วยตาเล็ก ๆ หลายตา” แต่ละตาจะพัฒนาเป็นกิ่งต่อไป

ดอก (Flower)

มีขนาดเล็กจึงเรียกว่า “ดอกย่อย (Floret)” ดอกไผ่ส่วนมากเป็นดอกสมบูรณ์เพศ อาจพบบ้างที่เป็นดอกเพศเดียว

ลำไผ่ (Culm)

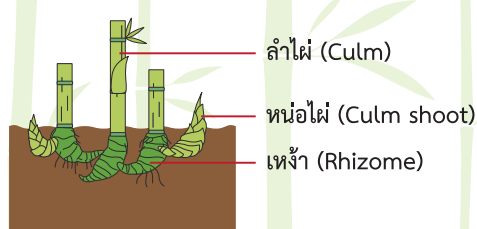
ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก คือ ปล้อง (Internode) และข้อ (Node) “ปล้องไผ่” จะเกิดระหว่างข้อ มีลักษณะเป็นท่อนกลวง ปล้องไผ่จะยาวเต็มทั้งบริเวณกลางลำ จากนั้นจึงค่อย ๆ มีความยาวลดหลั่นลงไปทางปลายลำ ส่วนใหญ่ลำไผ่จะมีรูปร่างท่อนกลวงไปทางปลายข้อ โดยทั่วไปลำไผ่จะเกลี้ยงหรือมีขนเล็กน้อย

หน่อไผ่ (Culm shoot)

คือ ส่วนของลำไผ่ที่เพิ่งโผล่พ้นจากดิน มีส่วนของกาบหุ้มลำต้นปกคลุมอยู่มืด หน่อไผ่อ่อนเรียกว่า “หน่อไม้” สามารถนำมาบริโภคได้

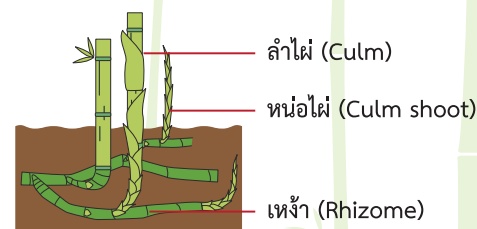
เหง้า (Rhizome)

เป็นส่วนลำต้นที่อยู่ใต้ดิน ทำหน้าที่ค้าลำต้นที่อยู่เหนือดิน สะสมอาหาร และแตกเหง้าใหม่เพื่อพัฒนาเป็นหน่อและลำหรือเป็นเหง้าอันใหม่ต่อไป ระบบเหง้าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

ระบบเหง้าแบบกอ (Pachymorph)

พบในไผ่ที่ขึ้นทั่วไปในประเทศไทยและประเทศเขตร้อนชื้น มีตัวเหง้าอวบและสั้น เหง้าใหม่จะแตกจากตาข้างของเหง้าเก่า จากนั้นจึงเจริญขึ้นด้านบน พัฒนาเป็นหน่อและลำต่อไป ไผ่ในกลุ่มนี้ เช่น ไผ่ป่าหรือไผ่หนาม (*Bambusa bambos*) ไผ่ตง (*Dendrocalamus asper*) เป็นต้น

ระบบเหง้าแบบลำเดี่ยว (Leptomorph)

ส่วนใหญ่เป็นไผ่ที่เจริญในเขตอบอุ่น ตัวเหง้ามีลักษณะผอมบาง เหง้าแต่ละอันเจริญเติบโตอยู่ในดินตามแนวราบ ตาข้างบางตาที่อยู่บนเหง้า จะพัฒนาต่อไปเป็นเหง้าหรือลำใหม่ ไผ่ชนิดนี้มีทิศทางการเจริญของเหง้าไม่แน่นอน เหมาะสำหรับปลูกในที่กว้าง ตัวอย่างไผ่ในกลุ่มนี้ เช่น ไผ่มาทินน้อย (*Phyllostachys makinoi*) ไผ่สี่เหลี่ยม (*Chimonobambusa quadrangularis*) เป็นต้น

เรียบเรียงข้อมูลจาก

- สราวุธ สังข์แก้ว, อัจฉรา ติระวัฒน์นันทน์ และกิตติศักดิ์ จินดาวงศ์. “ไผ่ในเมืองไทย”, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: บ้านและสวน, 2557.